

сълзитъ съ края на тъкана престилка, въздъхвала е и пакъ е вземала дебелата игла, за да шие чакъ до зори, или да преде на чекръка.

Колко е малъкъ тоя домъ! Малка стаичка съ мутваче, избичка съ скривалище и башината бояджийска работилница! Нищо повече. Не е запазена никаква покжщина.

Тукъ, гдето нѣкога малкиятъ Василъ е игралъ съ весели другари, сега едно малко бѣло агънце хрупа най-спокойно зелената тревица, а изъ сѣнчеститъ дървета на съседски дворове чуруликатъ птички.

Бѣловласъ старецъ е дошелъ отнѣкжде и ни кани да влѣземъ въ тоя домъ, обърнатъ сега въ музей. Азъ отказвамъ. Можемъ ли да стѣпимъ по тия свети мѣста! Предпочитамъ да се облегна на срещния зидъ и оттамъ да гледамъ. Очитъ ми сж овлажнѣли, а по странитъ ми минава трепетъ. Припомнямъ си всичко прочетено за Левски: детинство, дяконъ, легионеръ, Бѣлградъ, апостолъ, Букурещъ, Ловечъ, Къринското ханче, сждъ, бесило, въстание, пламъци, сѣчъ — България, паметникъ въ София, въ Карлово, паметникъ въ всички български сърдца.

Прегърбениятъ старецъ се подпира на своята тояжка и разправя нѣщо на моитъ другари: „Тука се е родилъ Левски, тукъ е боядисвалъ гайтанъ баща му, тука е работила неговата майка, тука пѣкъ е било скривалището“. Спира се на едно мѣсто, спира се на друго, минава и сочи съ костеливата си ржка...

Отъ съседнитъ дворове изкудкудакватъ кокошки, а задъ закрититъ съ пердета прозорци равно трака тъкаченъ станъ.

Сбогуваме се съ този пазачъ на скжпия за всѣки българинъ домъ и бавно се отдалечаваме.

Презъ нѣколко улици се озоваваме на единъ площадъ, гдето е паметникътъ на Левски. Самотенъ стърчи тоя паметникъ всрѣдъ глухия площадъ, гдето рѣдко